

Този случай не биваше да се изпуща...

На следния ден византийските войски ~~п~~отеглиха към България.

Начело на огромната войска бе протостратор Мануил Камица, братовчед на императора. От войските криеха целта на похода, за да не се научат Петровите люде и да ги посреднаат за бой. Мнозина от ромеите смятаха, че отиват да надзирават западната граница, други мислеха, че ще засилят защитниците на Филипопол.

С бранна песен на уста, доближаваха българската граница. Подире им следваха безброй коли с храни, дрехи, съдове. Накрая бяха кухните и подвижните коли на танцуващите. Явно бе, че това не е никакъв ~~поход~~, а по-скоро набег за ~~изследване~~ ^{разузнаване}.

Все пак тайната, с която бе обвито мястото, ^{за} което пътуваха, дразнеше любопитството на войската. Ала колкото повече приближаваха Еркесията, толкова повече песента напушаше устните им. Когато завиха на запад, лицата им отново добиха приятен цвят. Ала щом ^иотмонаха Филипопол и се отправиха право на север, към крепостите на Крън и Копсис, уплаха завладя сърцата им.

Към България ги водеха...

Почнаха да се споглеждат изтръпнали. Някои престанаха да вървят. Заградиха протостратор Камица, отрупаха го с викове:

- Към коя страна ни водите?

- С кого ще трябва да се бием?

Мануил Камица мълчеше навъсен. Издаде само още по-строга заповед: да се продължи похода, без да се говори повече върху целите му. Но когато войската почна да събира редиците си към друмовете, които отвеждаха в тесните планиски проходи на българските планини, тогава ромейските ^{войци} ~~войници~~ решително отка-
заха да следят ^ввоеначалниците си. Групи бунтовници вдигнаха заплашително оръжие срещу собствените си стратегии, задушавайки